

Michelle Adams

MIJN ZUS



Je familie heb je niet
voor het uitkiezen

THRILLER

Michelle Adams

Mijn zus

De Fontein

1

Het gezoem van mijn telefoon is als een kakkerlak die wegschiet onder het bed. Niet echt gevaarlijk en toch ben ik doodsbang. Dezelfde angst als wanneer er vlak voor bedtijd wordt aangebeld: altijd slecht nieuws of een moordenaar die zijn fantasie wil uitleven. Ik kijk opzij, naar Antonio die naast me slaapt, naakt, op een wit laken na dat als een losgeschoten toga over zijn heup is gedrapeerd. Zijn adem gaat in en uit, rustig en vredig. Ik weet dat de dromen die hij heeft fijn zijn, want hij maakt smakgeluidjes en zijn spieren trillen even als die van een tevreden baby. Ik kijk naar de rood opgloeiende cijfers van de wekker: 02.02, een waarschuwingsteken.

Traag pak ik mijn mobiel en kijk op het schermpje. Onbekend nummer. Ik druk op de groene knop om op te nemen en hoor een heldere, opgewekte stem. Maar dat is een leugen, om me om de tuin te leiden, een rad voor de ogen te draaien.

‘Hoi, met mij. Hallo?’ De stem wacht op een antwoord. ‘Hoor je me?’

Ik trek het laken hoger om me te beschermen tegen de kou die zich verspreidt over mijn huid. Ik bedek mijn borsten, waarvan de linker net iets lager hangt dan de rechter. De schoonheid van een scoliose van vijftien graden. Het is de stem van Elle, zoals ik al had verwacht. De laatste overgebleven verbinding met een verleden

dat ik geprobeerd heb te vergeten. En toch is het haar zelfs na zes jaar afwezigheid gelukt om me te vinden. Ze is langs de wanden van de kloof die ik had uitgegraven omhoog geklauterd en kronkelend als een worm door de modder opnieuw mijn leven binnengedrongen.

Ik doe de lamp aan, waardoor zelfs de monsters in de donkerste hoeken van de kamer worden verlicht. Als ik de telefoon naar mijn oor breng, hoor ik haar nog steeds ademen, ze komt uit het donker gekropen en wacht tot ik reageer.

Ik rol weg van Antonio en trek een pijnlijk gezicht als mijn heup door de beweging begint te kloppen. 'Wat wil je?' vraag ik. Ik probeer zelfverzekerd te klinken. Ik heb geleerd niet beleefd te zijn, afstandelijk te blijven. Het werkt als je haar niet aanmoedigt.

'Met je praten, dus waag het niet om op te hangen. Waarom fluister je?' Ik hoor haar giechelen, alsof we vriendinnen zijn, alsof dit gewoon een gesprek is tussen twee geitende tieners. Maar dat is niet zo. Dat weten we allebei. Ondanks haar dreigement zou ik moeten ophangen, maar dat kan ik niet. Daar is het te laat voor.

'Het is midden in de nacht.' Ik hoor de beving in mijn stem. Ik ril en slik moeizaam.

Waar is ze nu? Wat wil ze op dit uur?

'Het is al bijna ochtend, maar maakt niet uit.'

'Wat wil je?' vraag ik weer, me ervan bewust dat ze onder mijn huid probeert te kruipen.

Elle is mijn zus. Mijn enige zus uit een vorig leven aan wie ik weinig herinneringen heb. En de herinneringen die ik wel heb zijn wazig, alsof ik terugkijk door een raam waarlangs dikke regendruppels naar beneden druipen. Ik weet niet eens zeker of ze wel kloppen. In negenentwintig jaar kunnen ze veranderen, een andere vorm aannemen.

Mijn tweede leven, het leven waar ik het nu mee moet doen, begon toen ik drie was. Het was een heldere lentedag; de vorst van de winter was voorbij en de dieren in de nabijgelegen bossen

waagden zich voor het eerst uit hun hol. Ik had een warm, wollen jasje aan en was zo dik ingepakt dat ik me niet kon bewegen. De vrouw die me het leven had geschonken, had me zonder een woord te zeggen rode wollen wantjes aangedaan. Wat een kind van drie allemaal onthoudt.

Over een pad van opgedroogde modder waaruit in het midden grassprietjes omhoogschoten droeg ze me naar een auto die verderop stond te wachten. Ik was laat in mijn ontwikkeling en sommige lichaamsdelen, zoals mijn heup (een slecht gevormde kom die met slappe vezelige pezen bijeen werd gehouden) waren eigenlijk helemaal niet ontwikkeld. Lopen kon ik nog niet. Ik sribbelde niet tegen toen ze me op de achterbank zette en vastgespte. Tenminste, ik denk van niet. Maar misschien herinner ik me eigenlijk niets en is het allemaal een list van mijn geest om me het idee te geven dat ik een verleden heb. Een leven waarin ik ouders had. Een verleden met iemand anders dan Elle.

Soms denk ik dat ik me het gezicht van mijn moeder kan herinneren: als het mijne, alleen ouder, roder, met rimpels die als een spinnenweb om haar mond zijn geweven. Andere keren ben ik er niet zeker van. Maar ik weet wel zeker dat ze me niet op de valreep nog maande braaf te zijn, me geen kusje op de wang gaf om het afscheid te verzachten. Dat zou ik me toch wel herinneren? Ze sloeg het portier dicht, deed een stap naar achteren, waarop mijn oom en tante met mij wegreden alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Maar zelfs toen al wist ik dat er iets voorbij was. Ik was weggedaan, verstoten, gedumpte.

‘Luister je wel naar me, Irini? Ik zei dat ik met je wil praten.’ Als een lemme dringt haar scherpe stem weer tot me door, wrikt me terug naar het heden.

‘Waarover?’ fluister ik, wetend dat het weer begonnen is. Ik voel haar dicht op mijn huid, voel dat ze haar oude plek inneemt.

Ik luister als ze diep ademhaalt in een poging rustig te blijven. ‘Wanneer hebben we elkaar voor het laatst gesproken?’

Ik schuif verder weg van Antonio. Ik wil hem niet wakker maken. ‘Elle, het is twee uur ’s nachts. Ik moet morgen werken. Ik heb hier geen tijd voor.’ Het is een jammerlijke poging, maar ik moet het proberen. Nog één keer proberen haar weg te houden.

‘Leugenaar,’ bijt ze me toe. En dan weet ik dat ik het weer heb gedaan. Ik heb haar boos gemaakt. Ik werp de deken van me af, zwaai mijn voeten over de rand van het bed en veeg mijn pony uit mijn ogen. Mijn hart gaat als een gek tekeer als ik mijn mobiel weer naar mijn oor breng.

‘Morgen is het zondag. Dan hoef je niet te werken.’

‘Vertel nou gewoon wat je wilt.’

‘Het gaat over mam.’

Er gaat een steek door me heen, zo achteloos komt het woord uit haar mond. Ze laat het vallen zoals een vriendin een bijnaam zou kunnen gebruiken. Het heeft een vervreemdend effect, maakt me kwetsbaar. *Mam*, zegt ze. Alsof ik mijn moeder ken. Alsof ze op een of andere manier ook van mij is.

‘Wat is er met haar?’ fluister ik.

‘Ze is gestorven.’

Het duurt een hele poos voor ik ademhaal. Ze is er niet meer, denk ik. Ik heb haar wéér verloren. Ik sla een zweterige hand voor mijn mond. Elle wacht op een reactie, maar die komt niet en uiteindelijk vraagt ze: ‘Kom je naar de begrafenis?’

Het is een redelijke vraag, maar een die ik niet kan beantwoorden. Want voor mij is *moeder* slechts een idee, een kinderlijke hoop. Een droom. Maar mijn nieuwsgierigheid knaagt aan me. Er zijn dingen die ik móét weten.

‘Ik denk van wel,’ stamel ik.

‘Je hoeft je niet verplicht te voelen. Je zult heus niet worden gemist als je niet komt.’

Ik zou willen dat die opmerking me niet kwetst, maar zelfs na al die jaren is het feit dat mijn aanwezigheid niet zal worden gemist pijnlijk confronterend.

‘Waarom vraag je me dan te komen?’ zeg ik, me ervan bewust dat mijn zelfverzekerde façade begint af te brokkelen.

‘Omdat ik je nodig heb.’ Ze zegt het alsof het haar verbaast dat ik dat nog niet had begrepen, alsof ze niet weet dat ik haar telefoontjes probeer te mijden, niet weet dat ik al drieëntwintig keer mijn nummer heb veranderd en verhuisd ben om te voorkomen dat ze me zou vinden. Zes jaar heb ik haar op afstand kunnen houden, tot nu toe mijn record. Maar het feit dat ze me nodig heeft maakt me zwak en krachteloos. Plooibaar.

‘En je staat nog steeds bij me in het krijt, Irini. Of ben je soms vergeten wat ik allemaal voor je heb gedaan?’

Ze heeft gelijk. Ik sta bij haar in het krijt. Hoe zou ik dat ooit kunnen vergeten? Onze ouders mochten me dan hebben weggeven, Elle heeft dat nooit geaccepteerd. Haar hele leven heeft ze zich naar me toe geklauwd en met haar aanwezigheid een spoor van rotzooi in mijn verleden achtergelaten, als zwerfvuil na een storm.

‘Nee, dat ben ik niet vergeten,’ geef ik toe terwijl ik me omdraai en naar Antonio kijk, die nog steeds diep in slaap is. Ik knijp mijn ogen dicht, alsof ik daarmee kan zorgen dat alles weggaat. Ik ben er niet. Je kunt me niet zien. Kinderlijk. Een traan glipt naar beneden als ik mijn vuist strak om het laken klem. Ik wil haar vragen hoe ze deze keer aan mijn nummer is gekomen. Iemand moet het haar hebben gegeven. Misschien tante Jemima, de enige moederfiguur die ik ooit heb gekend. Als ze nog op mijn telefoontjes zou reageren, had ik het haar kunnen vragen. Haar laten weten hoe ik denk over dit laatste familieverraad.

‘Bel me morgen of je komt,’ zegt Elle. ‘Ik hoop dat je kunt. Dwing me niet naar Londen te komen om je te halen.’ Voor ik de kans krijg te reageren hangt ze op.

2

Onthutst zit ik op de rand van het bed en kijk naar de klok die van 02.06 naar 02.07 verspringt. Vijf minuten zijn genoeg om alle moeite die ik zes jaar lang heb gedaan teniet te doen: Elle is terug in mijn leven alsof ze er nooit uit weg is geweest. Wankelend op mijn benen sta ik op, alsof zelfs de zwaartekracht even is veranderd. Ik trek mijn kamerjas aan, knoop de ceintuur er strak omheen en omzeil de weekendtas die bij het voeteneind van het bed staat. Antonio moet van plan zijn ergens heen te gaan, hoogstwaarschijnlijk zonder mij.

Ik schuif zijn tas opzij en steek mijn voeten in grijze kasjmieren slossen. Die heb ik gekregen, een van de vele cadeaus die Antonio me in de drie jaar dat we samen zijn heeft gegeven. Aanvankelijk leek alles heel simpel. Maar toen drong de realiteit zich weer op en eiste het idee dat Elle elk moment zou kunnen opduiken en alles zou vergallen, zijn tol. Natuurlijk wist hij in die tijd niets van haar af en toen het mis begon te gaan, dacht hij dat cadeautjes misschien zouden helpen. Terwijl ik hem zie slapen in de schaduw van ons oude leven, met zijn weekendtas zoals zo vaak gepakt voor vertrek, besef ik dat geen enkel cadeau ooit had kunnen verhinderen dat er een verwijdering tussen ons zou ontstaan. Elle is mijn noodlot. Ik kan niet om haar heen. Ze is terug en zal alles kapotmaken, zoals ik altijd heb geweten.

Stilletjes sluip ik over het laminaat van mijn naargeestige hoekhuis in een sombere straat in Brixton de slaapkamer uit. Door het raam op de overloop kijk ik naar buiten, de straat is gehuld in duisternis en er is geen levende ziel te bekennen. In de verte doemen identieke prefabhuizen op, de warme gloed van het stadshart van Londen is net zichtbaar, als een baken dat me in herinnering brengt waar ik ben. Een stad zo groot dat je er in het zicht van iedereen kunt verdwijnen. Bijna kunt verdwijnen.

Als Antonio wakker was geweest, zou hij me in zijn armen hebben genomen, naar me hebben geluisterd, en dan zou hij zeggen dat ik me beter moet voelen nu ik mijn hart heb uitgestort. Die dooddoener heeft hij ergens opgepikt en zoals alle mensen die een nieuwe taal leren, gebruikt hij dat soort opmerkingen te pas en te onpas. Ze zijn te algemeen voor een specifieke situatie. Zoals de keer dat ik hem vertelde dat Elle ooit een hond heeft doodgemaakt. Háár hond. Toen zei hij ook dat alles goed was omdat ik mijn hart had uitgestort. Alsof je het van je af kon praten en de dode hond met zijn gespleten kop enthousiast als altijd en met zijn tong uit zijn bek, aan zou komen rennen. Oost west, thuis best. Wat een bullshit.

Ik loop de houten trap af en tast met een hand de muur af als ik door het donker naar de keuken schuifel.

Mijn moeder is dus dood, denk ik.

Ik sta bij het aanrecht, pak een vuil wijnglas en laat het bodempje chianti rondwalsen. Dan zet ik het terug en haal twee bekers uit een keukenkastje, heel voorzichtig, om geen lawaai te maken. Misschien wordt Antonio wakker als hij me hoort. Misschien komt hij bij me zitten en zegt hij zoals altijd dat alles goed komt. Dat zou ik wel kunnen gebruiken. Het zou iets van de paniek sussen die Elle's terugkeer heeft opgewekt. Ik doe zelfs een stap in de richting van de slaapkamer, ervan overtuigd dat zijn aanwezigheid iets van mijn eenzaamheid zal wegnemen. Maar dan herinner ik me de weekendtas die op de vloer staat te wachten en doe ik

het keukenkastje weer zachtjes open om de tweede beker terug te zetten. Gaat hij bij me weg? Misschien. Dat zal mijn lot wel zijn. Als hij weg is, zal ik er weer aan moeten wennen om alleen te zijn. Ik doe een coffeepad in de koffiemachine en als het lampje rood opgloeit haal ik de beker eronder vandaan. De damp slaat in mijn gezicht als ik een gloeiendhete slok neem.

Steun zoekend bij de muur loop ik terug en doe alle lampen aan voordat ik aan mijn fantasieloze glazen bureau ga zitten en de computer aanzet. Ik heb een voorkeur voor dit soort meubels. Neutrale spullen zonder verleden, zonder verhaal. Spullen die je probleemloos achterlaat. Ik zet de beker naast me neer en open de browser. Mijn gezicht baadt in kil, blauw licht. Heel even staar ik roerloos naar het scherm. Ik adem zelfs nauwelijks. Wat doe ik hier? Ga ik er echt heen? Op het moment dat ik me dat afvraag, meen ik voetstappen achter me te horen en draai ik me om, hopennd dat het Antonio is, maar ik zie niemand. Ik leun achterover en kijk voor de zekerheid naar de trap, maar die is nog even donker als eerst. Ik richt me weer op de computer en typ *Edinburgh* in het zoekveld om te kijken wat voor vluchten er zijn, nog steeds niet helemaal zeker of ik wel wakker genoeg ben om zo'n beslissing te nemen. Ben ik echt van plan om terug te gaan? Volgend venster. *Enkel of retour?*

'Wat ben je aan het doen?' vraagt Antonio.

'Shit!' roep ik uit en ik spring bijna op van mijn stoel. 'Je mag me niet zo besluipen.' Mijn hart bonkt in mijn keel.

'Jezus, Rini.' Verbaasd deinst hij achteruit. 'Jij bent degene die in het donker rondsluipt. Je maakte me bang.' Hij draagt een witte onderbroek die te klein voor hem lijkt, en in zijn hand heeft hij een van mijn lage pumps als wapen. Zijn stem is rijk als chocolade, sterk als mijn espresso. 'Wat ben je aan het doen?'

'Iets aan het opzoeken op internet,' zeg ik, nog steeds uit mijn doen. Hij komt naar me toe, zet de schoen op het bureau en als hij zich naar me toe buigt, ruik ik mijn parfum op zijn huid. Hij streelt

mijn schouders en als ik hem niet wegduw, laat hij zijn handen over mijn hals gaan voor hij ze naar mijn borsten laat glijden. Hij wil me altijd aanraken. Zelfs als hij boos op me is, wil hij me nog steeds dicht in zijn buurt hebben.

‘Probeer te ontspannen, oké? Diep inademen,’ zegt hij terwijl hij mijn huid kneed. Ik moet denken aan wat we een uur geleden gedaan hebben en zou willen dat ik terug kon naar dat moment, hoe onbeholpen de seks waarmee we een ruzie bijlegden ook was. Niets is meer vanzelfsprekend tussen ons. Hij blijft over mijn schouders wrijven als hij zich naar voren buigt om naar het scherm te turen. Dan verstart hij en kijkt me ongeloofig aan. ‘Ga je ergens heen?’

Ik herinner me zijn weekendtas weer en bedenk dat ik hem hetzelfde zou kunnen vragen. In plaats daarvan neem ik nog een slok koffie en ben ik alleen maar blij dat ik niet meer alleen ben. ‘Cassandra is overleden,’ zeg ik.

Het duurt even tot hij de naam kan plaatsen, want hij hoort hem niet vaak.

‘Wanneer?’ vraagt hij, als het muntje is gevallen. Hij hurkt neer, waardoor mijn kamerjas openvalt en mijn benen en de onderkant van mijn litteken onthuld worden. Hij wrijft stevig over mijn zwakke linkerbovenbeen en laat zijn hand helemaal omhoog gaan naar het dikke, rode litteken. Hij bestudeert mijn gezicht om te zien wat het nieuws met me doet. Ik ben leeg, onmededeelzaam als een blanco vel papier.

‘Waaraan?’ vraagt hij als ik bij hem wegschuif, omdat de gezwollen huid van het litteken op mijn heup geïrriteerd raakt door de aanraking van zijn vingers.

Nu pas dringt tot me door dat ik Elle niet heb gevraagd hoe onze moeder is gestorven. Ik weet niet of ze overleden is in haar slaap of in een bloederig autowrak. Ik weet niet of ze vredig gestorven is of pijn heeft geleden. Ik zou graag beweren dat ik dat niet heb gevraagd omdat het me niet interesseert, maar dat doet

het wel. Het raakt me nog steeds, ook al heb ik negenentwintig jaar lang geprobeerd me ertegen te pantseren.

‘Dat weet ik niet.’

Antonio gaat er niet verder op in, hoewel ik weet dat hij mijn onverschilligheid niet echt begrijpt. Hij gelooft heilig in familie, het huwelijk en het gezin. Maar hij is nog steeds hier en heeft me de ruzie van gisteravond vergeven. Het was iets stoms dat begon met zijn apathische reactie op een klacht over zijn slonzigheid en eindigde met mijn weigering moeder te worden.

‘Ga je erheen?’ vraagt hij.

Ik haal mijn schouders op. Er zijn redenen genoeg om niet te gaan. En ik kan er nog onderuit: van telefoonnummer veranderen en verhuizen voor Elle de kans krijgt te achterhalen waar ik woon. Doen alsof ik haar niets verschuldigd ben. Maar als ik wel ga, zou mijn vader me de waarheid kunnen vertellen. Hoe kan ik de kans laten lopen om te horen waarom ze mij hebben weggedaan en Elle hebben gehouden?

‘Je zult wel moeten,’ zegt Antonio. Hij pakt de muis en scrolt door de beschikbare vluchten. Hij kiest er een om halfvier in de middag en laat de cursor cirkelbewegingen maken om er mijn aandacht op te vestigen. ‘Deze lijkt me goed. Dan kom je laat in de middag aan.’

Ik knik en glimlach, omdat ik begrijp waarom hij vindt dat ik erbij moet zijn. ‘Geef me mijn portemonnee eens aan,’ zeg ik terwijl ik met een trillende hand op de link klik. Ik kies een enkeltje, omdat ik niet weet wanneer ik weer terug kan, maar ben meteen minder zelfverzekerd. Antonio stelt niet voor om mee te gaan. Misschien is hij blij met de ruimte. Misschien zullen we daar allebei wel blij mee zijn.

‘En nu moet je weer mee naar bed,’ zegt hij.

Samen gaan we naar boven, Antonio voorop. Hij houdt mijn hand vast alsof ik een tiener ben die voor het eerst met iemand naar bed gaat. Als we weer onder de dekens liggen, slaat hij zijn

armen om me heen, en dat heb ik gemist in de weken dat hij afstandelijk en onbereikbaar was. Ik kruip tegen hem aan en zou willen dat ik me voelde zoals een tijdje terug. Maar zo voel ik me niet. Zijn aanraking is een beetje ruw, alsof we twee puzzelstukjes zijn die niet in elkaar passen, en als hij naast me ligt vervaagt het verleden niet meer zoals het wel ooit deed.

Ik kijk op de wekker, die nu aangeeft dat het 02.46 is. De tijd vertraagt al, trekt me al mee de diepte in, hoe hard ik ook tegenspartel. Al snel zal de tijd terugtellen. Tik-tak, tik-tak, tot ik weer bij de zwijgzame vrouw ben die mijn moeder had moeten zijn. En nu ik in het donker van onze slaapkamer in de armen van Antonio lig, vraag ik me af wat ik in godsnaam heb gedaan.

Ik had Elle moeten zeggen dat ik niet kwam. Ik had niet moeten luisteren naar de stem die zei dat ik bij haar in het krijt stond. Ik had voor haar weg moeten vluchten net als vijftien jaar geleden – in mijn pyjama, met tranen stromend over mijn wangen en bloed druipend van mijn arm, omdat ik wist dat ik alleen kans op een toekomst had als ik haar losliet. Wat er die dag was gebeurd heeft ons uit elkaar gedreven, maar tegelijkertijd is het de dag die ons voor altijd met elkaar verbindt. De dag waarop ze me redde maar tegelijkertijd doodsangsten aanjoeg.

Het is echter niet alleen mijn honger naar de waarheid die me teruglokt. Het is ook Elle. Ondanks het gevaar trekt ze me aan. Ik kan er niets aan doen. Jarenlang dacht ik dat ik haar uit mijn leven kon weren, maar dat kan ik niet. Ik dacht dat ik haar niet nodig had, maar ik heb haar wel nodig. En dat is een angstaanjagende gedachte, want toen Elle vertelde dat onze moeder was gestorven, kwam het niet bij me op om te vragen hoe ze was overleden. Ik nam aan dat ik het al wist, dat Elle haar had gedood.

Lees verder in *Mijn zus*.

Eerste druk november 2017

Oorspronkelijke titel *My Sister*

Oorspronkelijke uitgever Headline Publishing Group

Copyright © 2017 Michelle Adams

The moral right of Michelle Adams to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Noor Koch

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Judy Davidson / Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4051 8

ISBN e-book 978 90 261 4052 5

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.